

ἀγῶνος, ἐν ᾧ πρόκειται νὰ νικηθῶσιν οἱ ἐχθροὶ καὶ νὰ ἐγκαινισθῇ περίοδος ἐξουσίας, ἐν ἣ θὰ πράυνθῶσι καὶ αὐτοὶ καὶ προσελκυσθῶσιν. Ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1789 εὔρε τὸν τελικὸν αὐτῆς τύπον, τὴν συντηρητικὴν καὶ φιλελεύθερον δημοκρατίαν, οἷαν ἠθέλησε καὶ ἐδημιούργησεν ὁ Θιέρσος». Ὁ δὲ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργὸς Λεπερ εἶπεν, ὅτι προσῆλθεν ἡ κυβέρνησις, ὅπως τιμῆσῃ τὸν ἔνδοξον ἀπελευθερωτὴν τοῦ πατρῶος ἐδάφους. Ἀνέμνησε τὰς ἀμυθῆτους δυσχερείας, πρὸς ἃς ἐδέησε νὰ παλαίσῃ, ὅποτε ἤχημαζεν ὁ ἐμφύλιος πόλεμος, ἦσαν ἐξηντλημένοι οἱ δημόσιοι πόροι, ἐβαρύνοντο οἱ πολῖται δι' εἰσφορῶν πολεμικῶν, κατείχοντο ὑπὸ ξένων τὰ φρούρια, ἀπήγετο εἰς αἰχμαλωσίαν ὁ στρατός, ἐδιχοῦσε δὲ ἡ ἐθνικὴ συνέλευσις. Ἄ Ὁ Θιέρσος ἐνέβαλε πᾶσι θάρρος· ἀνέπτυξε τοὺς πόρους μετὰ θαυμαστῆς δραστηριότητος· ἐπαγίωσε τὴν κυβέρνησιν τοῦ τόπου διὰ τοῦ τόπου, ἦν ἐπίστευσεν ὅτι εὔρεν ἐν τῇ συνταγματικῇ καὶ κοινοβουλευτικῇ μοναρχίᾳ, κατὰ τὸ πρότυπον τῆς Ἀγγλίας, παρὰ πᾶσαν τὴν διαφορὰν τῶν πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν ἐθίμων τῶν δύο χωρῶν, ἥτις καθίστα ἀδύνατον οἰανδήποτε ἀφομοίωσιν. Ἐπιδὼν τὴν πτώσιν ὀκτῶ κυβερνήσεων, ἦλθεν εἰς ἐπίγνωσιν, ὅτι μόνον δυνατὸν εἶδος κυβερνήσεως ἐν Γαλλίᾳ εἶναι ἡ τὴν ἐπανάστασιν καταπαύουσα δημοκρατία.» Ὁ δὲ κ. Λεγκουβὲ εἶπε:

«Τρεῖς ἄνδρες κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦτον, διὰ τῆς ἰσχύος τοῦ πνεύματός των ἀνεκαίνισαν τὰς τύχας τῆς ἰδίας πατρίδος· ὁ Καβούρ, ὁ Θιέρσος καὶ ὁ Βίσμαρκ.»

Λέγεται, ὅτι ὁ Γαμβέτας προσκληθεὶς νὰ ὁμιλήσῃ ἐπίσης, εἶπεν· Ἄ Ἡ Νανσοῦ κεῖται ἐγγύτατα τῶν συνόρων. Χωρὶς νὰ τὸ θέλω, θὰ διαφύγῃ ἐκ τῶν χειλέων μου ὑπαινιγμὸς τις περὶ τῆς Ἀλσατίας καὶ τῆς Λωρραίνης. Προτιμῶ νὰ σιωπήσω.

Ὁ ἀνεγερθεὶς ἀνδριάς, ἐκ μαρμαρῶν, εἶνε ἔργον τοῦ ἀνδριαντοποιοῦ κ. Γκιλπερ, νικήσαντος ἐν διαγωνισμῷ μεταξὺ ἐβδομήκοντα πέντε διαγωνισθέντων καλλιτεχνῶν.

ΜΟΥΣΙΚΟΝ ΤΕΡΑΣ.

Κατ' αὐτὰς ἀφικνεῖται ἐξ Ἀμερικῆς εἰς Εὐρώπην νέον μουσικὸν τέρας, μὴς Τερεζίτα Πάτθορθ ὀνομαζόμενον. Εἶνε δὲ αὕτη νεανὺς αὐτῆ μόνῃ δυναμένη νὰ ἐκτελῇ τετραφιδίαν ὄλην διὰ τεσσάρων ὀργάνων. Δεινὸν τὸ ἀκουσμα, ἀλλ' ἀληθινόν. Ἡ φύσις εὐνόησασα ἐξαίρετως τὴν μὴς Τερεζίταν, ἐπρόκτισεν αὐτὴν διὰ τριῶν ζευγῶν χειρῶν καὶ δύο ζευγῶν ποδῶν, ἐν ἄλλοις λόγοις ἐπλάσεν αὐτὴν τέρας ἐξάχειρον καὶ τετράπου, ἀλλὰ μουσικώτατον ὅμως. Καὶ διὰ δύο μὲν τῶν ἐξ χειρῶν αὐτῆς ἐκτελεῖ τὸ μέρος τοῦ κλειδοκυμβάλου, διὰ δύο δὲ ἐτέρων τὸ τοῦ τετραχόρδου. Αἱ ὑπολειπόμεναι δύο χεῖρες εἶνε ὀπισθεν κατὰ

τὴν ῥάχιν καὶ δι' αὐτῶν παίζει βαρὺ τετράχορδον (alto) καὶ διὰ τῶν τεσσάρων ποδῶν βαρυβάριτον (violoncelle). Ὡστε βλέπετε ὅτι εὐλόγως δύναται νὰ ὀνομασθῇ *γυναικορρήστρα*.

Κυρία Σ *

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΙΑ'

Τῆς ΚΥΡΙΑ Χ'—ΕΙΣ ΑΥΚΕΡΝΗΝ. (ἔν. Ἐπιστολῆς).

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 8 Αὐγούστου 1879.

Τίποτε σχεδὸν ἄξιον λόγου δὲν ἔχω νὰ σοῦ ἀναγγεῖλω ἐξ Ἀθηνῶν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα, καὶ ἐντρέπομαι τῇ ἀληθείᾳ, ὅχι ἐννοεῖται εἰς λογαριασμὸν μου, ἀλλ' εἰς λογαριασμὸν τῆς ἐλληνικῆς μεγαλοπόλεως διὰ τὴν νεολογικὴν αὐτῆς πτωχείαν. Καὶ ὅμως αἱ Ἀθηναί, ὡς καὶ ἄλλοτε σοῦ ἔγραψα, μεγαλύνονται ὀλοῦν, μεγαλύνονται καὶ αὐξάνουσι, τὸ δὲ μέτρον τοῦ σημερινοῦ των μεγαλείου σοὶ παρέχει αὐτὸ καὶ μόνον τὸ γεγονός, ὅτι ἡ πρωτεύουσα τοῦ ἐλληνικοῦ βασιλείου θὰ ἐκλέξῃ ἐφέτος, κατὰ τὰς προσεχεῖς βουλευτικὰς ἐκλογὰς, ὄχι πλέον ἔξ, ὡς μέχρι τοῦδε, ἀλλὰ ὀκτῶ ἀντιπροσώπους. Δὲν δύνασαι, πιστεύω, νὰ μοῦ ἀρνηθῆς, ὅτι τοῦτο εἶνε πρόδοσις, πρόδοσις ἀληθινὴ καὶ ἀδιαφιλονεικητος, τὴν ὁποίαν οὐδ' αὐτοὶ τῆς Ἑλλάδος οἱ ἐχθροὶ δύνανται ν' ἀρνηθῶσιν. Ἡμπορεῖ τις ἴσως, ἂν ἦνε μάλιστα φύσει δίκαιος ἄνθρωπος, φιλόσοφος, μεμψίμοιρος καὶ ἀπαισιόδοξος, νὰ μὴ παραδέχεται ὡς ἐκφανῆ μαρτύρια τῆς ἀναπτύξεως καὶ προόδου τῶν Ἀθηνῶν, κατὰ τὴν τελευταίαν ἀπὸ τοῦ 1870 δεκαετίαν, τὸν ἐγγληματισμὸν τοῦ γαλλικοῦ θεάτρου παρ' ἡμῖν, τὴν εἰσαγωγὴν τῶν raouls, καὶ τῶν ἀθῶν questions, τὰς μονομαχίας χάριν ἐνός μανδηλίου μιᾶς γαλλίδος ἡθοποιοῦ, τοὺς bals costumés, τὴν Lilly καὶ ἄλλα πολλά, πειστικώτατα ἐν τούτοις τεκμήρια, μαρτυροῦντα ὅτι αἱ Ἀθηναίαι δὲν δύνανται νὰ κοιμηθῶσιν ἀπὸ τὴν ζηλοτυπίαν των, ἀκούουσαι ὅτι οἱ Παριεῖαι ὀνομάζονται ἐνίστε nouvelle Athènes, καὶ προσπαθοῦσι νὰ γείνωσι Παριεῖαι διὰ νὰ ἦνε ἄξια τοῦ ὀνόματός των. Ὅλ' αὐτὰ φιλονεικοῦνται ἴσως καὶ δύναται νὰ φιλονεικηθῶσι. Δύναται τις ἴσως μάλιστα καὶ νὰ ἰσχυρισθῇ, ὅτι αἱ Ἀθηναίαι ἀπέχουσι ἔτι πολὺ τῶν Παρισιῶν, διότι τοῦ comble ἀκόμη, καὶ . . . πολλὰ ἄλλα πράγματα. Τίς ὅμως, σὲ παρακαλῶ, θὰ διαμφισβητήσῃ, ὅτι δὲν προώδευσε καὶ δὲν ἀνεπτύχθη καταπληκτικῶς πόλις, ἥτις μετὰ ἓνα περίπου μῆνα θὰ ἔχῃ ὀκτῶ ἐκλεκτοὺς—δηλ. βουλευτὰς—ἐκ τριῶν ἀκόνα περίπου κλητῶν—ἦτοι ὑποψηφίων, ἐνῶ εἶχε τέσσαρας μόνον κατὰ τὰ 1860, πέντε κατὰ τὰ 1865 καὶ ἔξ κατὰ τὰ 1871; Φαντάσου ἐπὶ στιγμὴν, ὅτι μετὰ ἓνα αἰῶνα, ἂν τὰ πράγματα, θεοῦ εὐδοκούντος, βαίνωσιν ὡς βαίνουσι, καὶ αἱ Ἀθηναίαι μᾶς προσδεύωσιν ὡς προ-

οδεύωσιν, θά ἔχωσι τῶν ἐγγόνων μας οἱ ἔγγονοι τριάκοντα τοῦλάχιστον βουλευτάς! Δὲν ζηλεύεις τὴν δόξαν των; καὶ δὲν λυπεῖσαι καὶ σὺ φοβερὰ, ὡς ἐγὼ λυποῦμαι ἐνίοτε, ὅτι ἐγενήθης ἑκατὸν ἔτη προημιώτερα παρ' ὅ,τι ἔπρεπε; Φαντάσου τριάκοντα ἀντιπροσώπους, μεριμνώντας ἡμέραν καὶ νύκτα περὶ τῆς εὐημερίας καὶ προόδου τῆς κλεινῆς πόλεως, ὠχρὸς ἐκ τῶν πατριωτικῶν των ἀγρυπνιῶν καὶ ἰσχνούς ἐκ τῆς ἀπὸ τοῦ θήματος ρητορείας των, μὴ τρώγοντας, μὴ πίνοντας, μηδὲ κοιμωμένους χάριν τοῦ κοινοῦ καλοῦ, καὶ εἰπέ μου, σὲ παρακαλῶ, ἂν μετὰ ἑκατὸν ἔτη δὲν θά δικαιῶνται νὰ λέγωσιν οἱ ἀπόγονοί μας, παρωδοῦντες τὸ μασσαλιωτικὸν λόγιον: *si Paris avait trente députés serait une petite Athènes*. Μὴ ἀμφιβάλλης δὲ περὶ τούτου. Αἱ Ἀθηναίαι ἔχουσι μέλλον, καὶ εὐδαίμονες ἐκεῖνοι δι' οὓς τὸ μέλλον αὐτὸ θά ἦνε παρόν. Σήμερον ὅμως, μᾶλλον τὸ σχετικὸν των μεγαλείου καὶ τοὺς προσεχεῖς ὀκτώ των βουλευτάς, εἶνε δι' ἐμὲ Σαχάρρα αὐχμηρὰ, ὅθεν δὲν εὐρίσκω νὰ συλλέξω πρὸς ψυχαγωγίαν σου οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον εἰδῆσάιδιον. Ἄν σου ἔγραφα πολιτικὰς ἀνταποκρίσεις, καὶ ἡγάπας καὶ σὺ τὰ πολιτικά, ὡς τὰ τρελλαίνεται μία μας φίλη, θά εἶχα πολλὰ πράγματα νὰ σοῦ γράψω, ὅχι τόσα ἀηδῆ ὅσον ὑποθέσεις, καὶ πολλὰ διασκεδαστικώτερα παρ' ὅ,τι φαντάζεσαι. Ἡρκει μόνον νὰ σοῦ περιγράψω τὴν ἐκλογικὴν ἐκστρατείαν τῶν ὑποψηφίων μας βουλευτῶν, τὰ γλυκερὰ των μειδιάματα, τὰς μελισταγαεῖς των θωπείας, καὶ τὰς χονδράς των ὑποσχέσεις, αἵτινες κατὰ τοῦτο καὶ μόνον διαφέρουσιν ἀπὸ τὰς ὑποσχέσεις τῶν ἐκλογέων, ὅτι εἶνε κάπως μεγαλείτεροι κατὰ τὸ περιέχον καὶ κενότεροι ἐπομένως κατὰ τὸ περιεχόμενον. Ἡρκει νὰ σοῦ ἐκθέσω ἐν συνόψει τὰ περὶ ἐκλογικῶν συνδυασμῶν μυστικὰ διαβούλια τῶν ἐπαρχιακῶν ὑποψηφίων, ἅτινα ἐν τούτοις γίνονται ἐν Ἀθήναις χωρὶς νὰ ὑπάρχη ἀνάγκη νὰ ἐρωτηθῶσι κάπως καὶ οἱ μέλλοντες ψηφοφόροι, οἷτινες κατατίθενται ἀπλῶς εἰς τὴν μέλλουσαν ἐκλογικὴν ἐταιρίαν, ὡς κατατίθενται εἰς κερδοσκοπικὸν τινα ἐμπορικὸν συνεταιρισμὸν 100 δέματα βακαλάου, 200 βαρέλια σακχάρους καὶ πενήκοντα κάσσαι πετρελαίου. Ἡρκει τέλος νὰ κάμω μαζύ σου μικρὸν τινα περιπατον εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ τὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν, καὶ νὰ διασκεδάσωμεν ὅμοῦ, θεωροῦσαι ἀδιακρίτως εἰς τὰ βᾶθη τῶν ὑπογείων οἰνοπωλείων, ὅπου θά ἐβλέπομεν τὸν μελανὸν ἐπενδύτην προστριβόμενον οἰκείως εἰς τὴν λιπαρὰν ἐφροστρίδα τοῦ χωρικοῦ, τὸ στίλβον ὑπόδημα πατούμενον ἐν φιλικῇ διαχύσει ὑπὸ τοῦ λασπωμένου τζαρουχίου, καὶ τοὺς γλαφυροὺς δακτύλους κομψοῦ τινὸς ὑποψηφιδίου θωπεύοντα τὸν πιναρὸν τράχηλον οἰνοβαροῦς ἐκλογέως. Ἀλλ' αὐτὰ, ὡς προεῖπον, εἶνε πολιτικά·

καὶ ἡξέυρω ὅτι δὲν τὰ νοστιμύεσαι. Ἄν τοῦλάχιστον ἐνοστιμύεσο τὰ διασκεδαστικά μὲν, ἀλλὰ κάπως κακολόγα ἀνέκδοτα, ἅτινα τσανίκις ῥητῶς μοῦ ἀπηγόρευσας, θά σοῦ διηγοῦμην πολλὰ περίεργα τῆς ἐβδομάδος ταύτης σκάνδαλα. Ἀλλὰ σὺ λέγεις: *Οὐαὶ ὄχι μόνον δι' οὐ ἀλλὰ καὶ εἰς ὃν τὸ σκάνδαλον ἔργεται*, καὶ πτύεις εἰς τὸν κόλπον σου πάντοτε καὶ σταυροκοπεῖσαι πρὸς τὴν κακολογίαν.

Ἄνατρέχω λοιπὸν εἰς τὰ παλαιά, καταβαίνω μαζύ σου εἰς τὸ Φάληρον, εἰς τὸ μέγα καὶ πολὺ Φάληρον, τὸ ὁποῖον κατήντησε σήμερον ἀπαραίτητος πλέον ἀνάγκη εἰς διασκέδασιν τοῦ καλοῦ κόσμου τῶν Ἀθηνῶν, καὶ σὲ ὀδηγῶ εἰς μίαν τῶν πρώτων παραστάσεων τῶν *Cloches de Corneville*. Τὸ κωμικὸν αὐτὸ μελόδραμα τὸ ὁποῖον ὑπῆρξεν πέρυσι, κατὰ τὴν Παγκόσμιον ἐκθεσιν τῶν Παρισίων, ἐν τῶν μεγίστων θελγῆτρων τοῦ παντοδαποῦ ἐκείνου πληθυσμοῦ, ὅστις συρρέει εἰς τὴν νέαν Βαβυλῶνα, ἵνα δαπανήσῃ τερπνότερον τὰ ἀποταμιεύματά του, ἐδόθη κατ' ἀνάγκην ἐφέτος καὶ ἀπὸ τοῦ φαληρικοῦ θεάτρου, ὡς ἐπεκράτησε νὰ ὀνομάζεται τὸ ἐπὶ τῶν ἄμμων τοῦ Φαλήρου ἐστημένον ξύλινον παράπηγμα. Λέγω κατ' ἀνάγκην, διότι ἐννοεῖς πολὺ καλά, ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μὴ χειροκροτήσωσιν αἱ Ἀθηναίαι πράγμα τὸ ὁποῖον ἐχειροκρότησαν οἱ Παριεῖοι. Ἐχειροκρότησε λοιπὸν καὶ ἐπεδοκίμασεν ἐνθουσιωδῶς τὸ ἀθηναϊκὸν κοινὸν τὸ χαριέστατον αὐτὸ, ὡς ὀνομάσθη, μελόδραμα, καὶ τὸ ἐχειροκρότησε μάλιστα ὅπως οὐδ' εἰς τοὺς Παρισίους αὐτοὺς ἐχειροκροτήθη. Οἱ σκαῖοι παρισινοί, ὡς τοῦλάχιστον ἐνθυμοῦμαι, οὐδέποτε κατώρθωσαν νὰ ἐννοήσωσι καὶ ἐκτιμήσωσι τὴν κομψὴν ἐκείνην χάριν, μεθ' ἧς ἀνατρέπει τὴν τράπεζάν του ὁ εἰς τῶν τριῶν γραφῶν ἐν ἀρχῇ τῆς τρίτης πράξεως, καὶ συνανατρέπεται μετ' αὐτῆς κυλιόμενος ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Ἡμεῖς ὅμως ἐξετιμῶμεν εἰς τὸ Φάληρον καὶ τὴν δραματικὴν τοῦ γεγονότος τούτου σπουδαιότητα, καὶ τὴν ρυθμικὴν αὐτοῦ χάριν καὶ τὴν νοήμονά του ἐκτέλεσιν. Διὰ τοῦτο καὶ τὸ ἐχειροκροτήσωμεν, καὶ τὴν ἐπανάληψίν του ἐζητήσωμεν, καὶ ὁ ταλαίπωρος *Frédéric* ἠναγκάσθη νὰ πῆσῃ ἐκ νέου καὶ νὰ κυλισθῇ ἐκ δευτέρου ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐν μέσῳ ῥαγδαίων χειροκροτημάτων. Ὅτε ὅμως τὸ ἐνθουσιῶδες κοινὸν ἐζήτησε καὶ τὴν ἐκ τρίτου ἐπανάληψιν τοῦ σκηنيκοῦ ἐκείνου ἐπεισοδίου, ὁ δυστυχὴς γραφεὺς εἶχε, φαίνεται, βαρυνθῆ τὴν κάπως κουραστικὴν αὐτὴν διὰ τὴν ῥάχιν του διασκεδάσειν, καὶ παρελθὼν εἰς τὸ προσκήνιον εἶπεν εὐσεβάστως εἰς τοὺς θαυμαστάς του: «*Si ces messieurs n'en sont pas contents, je n'en suis pas non plus!*» Τὸ κοινὸν τότε κῦχαριστήθη καὶ ἠσύχασεν, ἄρκεσθὲν ἐκδὸν ἄκον εἰς τὰ μουσικὰ τοῦ ἔργου θέλγητρα. Τὰ θέλγητρα αὐτὰ λέγονται πολλὰ καὶ ποικίλα παρὰ τοῦ κοινοῦ.

Τὸ κατ'ἐμέ, δὲν ἤξεύρω ἀλλήτως πῶς νὰ σοῦ παραστήσω τὴν ἐντύπωσιν, ἣν μοῦ ἐπροξέησε τὸ παράδοξον αὐτὸ μουσικὸν ἔργον. Δὲν ὀμιλῶ περὶ τοῦ εἶδους τῆς δραματικῆς μουσικῆς εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκει, διότι δὲν κατάρθωσα νὰ τὸ κατατάξω. Οὔτε σπουδαῖον μελόδραμα εἶνε, οὔτε εἰς τὴν ἰταλικὴν opera buffa ἀνήκει, οὔτε opera comique γαλλικὴ δύναται νὰ ὀνομασθῆ, οὔτε ὄφρεμπαχιάς εἶνε καθαρὰ. Εἶνε κατὰ τι ἀμφίβιον καὶ hybride, ἑτερόκλιτον καὶ χιμαιρσιδές. Εἶνε εἶδος τι μωσαϊκοῦ ἀλλοκότου, εὐάρεστον μὲν ἐν συνόλῳ ὡς ἐκ τῆς ποικιλίας τῶν χρωμάτων καὶ τῆς συμπλοκῆς τῶν ἀραβουργημάτων του, μὴ ἔχον ὅμως οἰονδήποτε σχέδιον, μῆτε σκοπὸν, μῆτε ἰδέαν, μῆτε ἀναλογίαν, μῆτε φωτοσκίαισιν. Καὶ αὐτὸ τὸ μελωδικὸν του περιχόμενον εἶνε ἀβυσράκη τις, ἡ ἰταλικὴ σαλάτα, κατὰ τὴν σημερινὴν μαγειρικὴν γλῶσσαν, ὅπου, ἀλλαχοῦ μὲν ἀναγνωρίζεις πρόδηλον τὸν Κουρέα τῆς Σεβίλλης καὶ τοὺς Δραγόνους τοῦ Βιλλὰρ καὶ τὴν Κόρην τῆς Ἀγγῶ, ἀλλαχοῦ δὲ ἀπορεῖς πρὸς τὸ γινώριμον τοῦ μέλους καὶ δὲν κατορθώνεις ἐν τούτοις νὰ τὸ ἐνθυμηθῆς. Αἱ πλείσται τῶν μουσικῶν του φράσεων εἶναι ῥάκη γνωστῶν παλαιότερων μελωδιῶν, ἐπιδεξιῶς ὅμως συνερῥαμμένα εἰς τριβώνιον πολυχρωμον, ὅπερ θαμβοὶ τὴν ὄρασιν καὶ τὴν εὐχαριστεῖ ἐφ' ἱκανὰς στιγμάς. Ἡ ἐκτέλεσίς του δὲν ὑπῆρξε κακὴ· πολλοὶ μάλιστα διατείνονται ὅτι ἦτο ἐξαιρετός. Σημειῶσαι ὅμως ὅτι εἰς τοὺς πολλοὺς τούτους κατατάσσονται οἱ οὐχὶ ὀλίγοι θυμασταὶ τῶν ἐφετειῶν μας ὑψιφῶνων, οἱ πωληταὶ τῶν ἀνθοδεσμῶν, καὶ οἱ πτηνοπῶλαι, νομίζω, ἀκόμη, οἱ προμηθεύοντες τὰς περιστεράς, ὅσαι ῥίπτονται καθ' ἑσπέραν εἰς τὴν σκηνήν, ὡς τρυφεροὶ ἐρμηνεῖς τοῦ ἐνθουσιασμοῦ θεατῶν τινων.

ΣΟΦΙΑ

Γινώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωγιοῦ.]

229.

Ἡ εὐεργεσία, ἣν ἔλαβέ τις, ἀναγκάζει αὐτὸν νὰ στέργῃ τὴν ἐκ τοῦ εὐεργετήσαντος ἀδικίαν.

230.

Οὐδὲν εἶναι τοσοῦτον μεταδοτὸν, ὅσον τὸ παράδειγμα. Διὰ τοῦτο καὶ τὰς ἀκρως ἀγαθὰς καὶ τὰς ἀκρως κακὰς τοῦ ἀνθρώπου πράξεις πάντοτε πράξεις ὅμοιαι διαδέχονται. Μιμούμεθα δὲ τὰς ἀγαθὰς πράξεις ἐκ ζήλου, τὰς δὲ κακὰς ἐκ φυσικῆς κακίας, ἣν ἡ μὲν αἰδῶς κατεῖχε δεσμίαν, τὸ δὲ κακὸν παράδειγμα ἀπηλευθέρωσε.

231.

Μεγάλως μαίνεται ὁ μόνος σωφρονῶν ἐν πόλει μαινομένην.

232.

Οἰονδήποτε καὶ ἂν ἐπινοήσωμεν τῶν θλίψεων

μας πρόφασιν, τὸ συμφέρον καὶ ἡ ματαιότης πολλάκις εἶναι αἱ πρωτεύουσαι αὐτῶν αἰτίαι.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ ἀββάς Διστς εἶνε οὐ μόνον μέγας μουσικός, ἀλλὰ καὶ ἀνὴρ εὐφυέστατος.

Τῷ ἔλεγόν ποτε περὶ τινος κυμβαλιστοῦ, ὅστις ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἔδιδε συναυλίαν πρὸς εὐεργετικὸν σκοπὸν, καθ' ἑκάστην ἐκόλλα προγράμματα καὶ τὸ ὄνομά του διελαλεῖτο πανταχοῦ. Περὶ τοῦ μουσικοῦ τούτου ἠρώτησέ τις τὸν Διστς·

— Δέν με λέγετε, παρακαλῶ, ὁ μουσικός αὐτὸς τί πρᾶγμα εἶνε, ἀξίζει τίποτε;

— Ἐλεήμων ἄνθρωπος εἶνε ὁ κυμβαλιστὴς αὐτός, ἀπεκρίθη ὁ Διστς μειδιῶν. Ἐλεήμων, καὶ περὶ αὐτοῦ δύναται τις νὰ εἴπῃ ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν ὅτι «δὲν γινώσκει ἡ δεξιὰ του τί ποιεῖ ἡ ἀριστερά του!»

Ὁ ἰνοβαρὴς γέρων ἀνέρχεται τὴν λεωφόρον Σταδίου κλονούμενος καὶ προσκόπτων εἰς πᾶν δένδρον.

Οἱ διαβάται γελῶντες σπεύδουσι πρὸς αὐτὸν καὶ τον περικυκλοῦσι.

«Ἀδερφία! ἀναφωνεῖ ὁ γέρων μετὰ φωνῆς χαλαρᾶς καὶ καγχάζων. Ἀδερφία! καλὰ ἔλεγε κείνος, πῶς τὸν λέν, ὁ σοφὸς ποῦ ἔλεγε πῶς ἡ γῆ γυρίζει.»

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Ω! πόσον ἀδυσωπῆτως, πόσον ψυχρῶς καὶ ἀσυμπαθῶς πρὸς πᾶν αἴσθημα τῆς καρδίας ἡμῶν, προβαίνει καὶ μᾶς συμπαράσφρει ὁ ῥοῦς τῶν καθ' ἡμέραν ἔργων καὶ χρεῶν. Ἀνάγκη νὰ φάγωμεν πάλιν, νὰ πῖωμεν, νὰ κοιμηθῶμεν, καὶ νὰ ἐξυπνήσωμεν. Ἀνάγκη νὰ πωλήσωμεν πάλιν, ν' ἀγοράσωμεν, νὰ ἐρωτήσωμεν, ν' ἀποκριθῶμεν· νὰ ἐπιδιώξωμεν ἐν ἐνὶ λόγῳ μυρίας ματαίας σκιάς, αἵτινες οὐδόλως πλέον μᾶς ἐνδιαφέρουσιν. Ἡ ψυχρά, ἡ μηχανικὴ ἔξις τοῦ ζῆν μένει καὶ ἀφ' οὗ πᾶσα τῆς ζωῆς τέρψις ἐξέλιπε καὶ ἀπεσβέσθη. (Κα Στόου)

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ἢ Τὸ θέρος τοῦ 1879 θὰ μείνῃ ἐξάκουστον ἐν ταῖς μετεωρολογικαῖς χρονικοῖς τῆς Γερμανίας.

Καθ' ἃ ἀναγγέλλουσιν ἐκ Βυρσβούργου οἱ θερισταὶ ἐξέρχονται εἰς τοὺς ἀγρούς βαρὺν ἐνδεδυμένοι μανδύαν ἕνεκα τοῦ δρυμέος ψύχους.

Ἐν δὲ Ῥοφελσάιμ, Σαλιγενδσάτ, Φογελσβούργῳ οἱ χωρικοὶ ἦναψαν ἐν τῇ γωνίᾳ τοῦ ἀγροῦ των πύρ, ἵνα θερμαίνωσι τὰ ὑπὸ τοῦ ψύχους ἀποναρκωθέντα μέλη των.

ἢ Εὐκαιρον νομιζόμεν νὰ ἐκθέσωμεν ἐν σινὸφει τοὺς τρόπους δι' ὧν διάφοροι πόλεις ἀπαλλάσσονται τῶν ἀδεσπότην καὶ πλανωμένων κυνῶν, οἵτινες τὴν ὥραν ταύτην τοῦ ἔτους δύ-